

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ἔτσι ἔχω ἐξοπνίξει — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχωμε,
καὶ ἑστῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἑλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — διχως νάζια κι' ἐντροπήν.

Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέση — δεκαπέντε καὶ ὅτὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν περὶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μεῦρο φεῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἀγρόστου πέμπτη κι' εἰκοστή
κι' ὅλ' ἡ ἀτμόσφαιρα βραστή.

Ποῦντος ἔξη καὶ τρακόσα
καὶ συμβάντα τρέχουν τόσα.

Πρὸς τὸν Χαμίτ ἐπιστολὴ
τοῦ λυσσασμένου Φασουλῆ.

Τόσον καιρὸ μᾶς ἔσπασες μετὰ τὰ παληοβεράτια
κι' ἐγὼ ἀκόμη τίποτα δὲν σοῦπα γιὰ τὰ μάτια.
Μὰ τώρα ποῦ μοῦ ἀναφαν καὶ πάλιν τὰ καντύλια,
τώρα ποῦ ἦλθ' ἀδιάντροπος ἀπὸ τὴν ἐξοχήν,
τώρα ὅπου ἔξανάπιασα μελάνια καὶ κοντύλια,
αὐτὰ σοῦ γράφω, Χαζρετλοῦ, μετὰ καίουσαν ψυχὴν.

Στάσου νὰ βγῇ διάταγμα περὶ ἐπιστρατείας,
ὁ Δεληγιάννης νὰ τὰ πῇ ὀλίγον μετὰ τὸν Ράλλη,
νὰ γίνη ὁ συνδυασμὸς Ἀττικοβοιωτίας,
τῆς Ἀχαιοήλιδος, καθὼς καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι,
νὰ δοῦμε ὁ Θεόδωρος, τὸ φλογερὸ καμίνι,
ἂν Πρωτοκάθεδρος Γεγὲς καὶ πάλιν θ' ἀπομείνῃ.

Στάσου καὶ ὁ Χαρίλαος τὰ δόντια του νὰ τρίξῃ,
στάσου, Σουλτάνε Μαζρετλοῦ, χωρὶς νὰ φασκελώνης,
νὰ δοῦμε τὸν Πρωθυπουργὸν ἂν θὰ ὑποστηρίξῃ
ὁ τῶν Δημάρχων Δήμαρχος γνωστὸς Κολοβελόνης,
στάσου ἑστῶν νέων ἐκλογῶν τὴν πεισματώδη πάλιν
νὰ δοῦμε ἂν κι' ὁ Πούπουλης θὰ ἐκτεθῇ καὶ πάλιν.

Στάσου νάλθῃ κι' ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὰ ἔξω μέρη,
ποῦ συμπαθείας μυστικὰς ἐπῆγε νὰ μᾶς φέρῃ,
στάσου ὀλίγον νὰ σκέφθῃ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
πῶς τὰ στραβά των ἀνοιξαν μετὰ τὰ δικά μας φῶτα,
στάσου κι' ὁ νεογέννητος υἱὸς τῆς Πριγκηπίσσης
νὰ βγάλῃ κἂν τοῦλάχιστον τὰ δόντια του τὰ πρῶτα.

Στάσου νὰ λείψῃ καθεμιὰ τοῦ Φαραὼ πληγὴ,
οἱ νέοι σταφιδόκαρποι νὰ μὴ βραχοῦν ὅτ' ἀλώνια,
καμπόσοι Σακαράκηδες νὰ γίνουν στρατηγοὶ
κι' οἱ σβέρκοι των νὰ φορτωθοῦν ἀπὸ χρυσὰ γαλόνια,
κανένας ψευτοπόλεμος ἀναίμακτος ν' ἀνάψῃ,
ποῦ μιὰ καρδιά νὰ μὴ ραγῇ καὶ μάτι νὰ μὴν κλάψῃ.

Στάσου τὸ ἔθνος νὰ καὶ ὥς ἡ ἀρχαία Ρώμη,
ἀπὸ τσιμέντο νὰ στρωθοῦν τῶν Ἀθηνῶν οἱ δρόμοι,
νὰ στεψώμεν τὸν ἄρχοντα τοῦ Δήμου ἐν χορῶ,
νὰ πλημμυρήσῃ μετὰ πηγὰς ἡ πόλις τῶν Σοδόμων,
νὰ φθάσῃ καὶ τοῦ Πάρνηθος ἐκεῖνο τὸ νερό,
ποῦ κάθε τόσο ἔρχεται καὶ σταματᾷ ὅτὸν δρόμον.

Στάσου να τρέξη κι' εἰς ἡμᾶς τῶν ἀγαθῶν ἢ βρύσις,
μεγάλων καὶ μικρῶν κλεπτῶν νὰ κόψωμεν τὸν βῆχα,
ὁ μέγας σιδηρόδρομος ν' ἀρχίσῃ τῆς Λαρίσσης
καθὼς καὶ ὁ ὑπόγειος τοῦ Στεφανῆ τοῦ Ψύχα,
καὶ ὅλα τὰ ὑδραυλικά νὰ γίνουν κοῦτσι κοῦτσι
ἐλέφ τοῦ μακαρονᾶ καὶ Ἰταλοῦ Μαρκούτση.

Στάσου τῶν τόσων φονικῶν ἢ ἐξαφίς ν' αὐξήσῃ
κι' εἰς ὅσους μένουν ζωντανοὶ νὰ δώσωμε μπαξίσι,
στάσου ὁ κάθε νηστικός ν' ἀπλώνεται χορτάτος,
νὰ μᾶς βουτᾷ στὸν Πακτωλὸν ὁ κυβερνῶν τὸ κράτος,
ποῦ φόρτωσε στὸν Τσαμαδὸ στελέχη καὶ στρατεύματα
καὶ μετὰ τὰ μούτρα ἔπεσε νὰ εὕρῃ περισσεύματα.

Στάσου τῶν πάπων αἱ σικαὶ νὰ σηκωθοῦν στὸ πόδι,
πολλὰ συλλαλητήρια νὰ κάμωμεν λυσσώδη,
ν' ἀκούσωμεν καὶ ρήτορας καὶ ψάλτας βροντοφώνους
καὶ μ' ὅλα τὰ διαπασῶν καὶ τῆς φωνῆς τοὺς τόνους
νὰ κεραυνολήσωμεν τὰ Τσούσινα Βεράτια,
κι' ὅλα νὰ γίνουν θάλασσα καὶ τᾶχυρα κομμάτια.

Στάσου ὁ κάθε Κωνσταντῆς καὶ στιβαρὸς ἀντάμης
νὰ στείλῃ διακοίνωσιν ὅτις κραταιὰς Δυνάμεις,
νὰ βρῇ νερὸ στὸν Πειραιᾶ καὶ ὁ Ρετσίνας πόσιμον,
μὲ φόλα νὰ φαρμακωθοῦν πεινῶντων μούργων σπείραι,
νὰ δοῦμε τί ἀπέγινε καὶ τὸ κλαπὲν χαρτόσημον,
κἂν ποντικός τὸ ἔφαγε, κἂν ἄνθρωπος τὸ πῆρε.

Στάσου καὶ μ' ἄλλους ἰσχυροὺς νὰ γίνωμεν κουμπάροι,
στάσου τὸν Μεγαλόσταυρον καὶ ὁ Τσιγγρὸς νὰ πάρῃ
τῶν Συριανῶν μουφλούζηδων νὰ σηκωθῇ ὁ μπλόκος,
νὰ τοὺς δανείσῃ ἢ Τράπεζα καὶ ὁ Τσιγγρὸς ἀτόκως,
προτοῦ οἱ Παππαδάμηδες τῆς Ἀτμοπλοικῆς
νὰ σκεπασθοῦν θεόγυμνοι μὲ φύλλα ἐκ συκῆς.

Στάσου μὲ νάματα Μουσῶν νὰ ποτισθῇ τὸ γένος,
ν' ἀνθίσουν καὶ τὰ γράμματα κι' οἱ ἄλλοι μας οἱ κλάδοι,
κι' ὁ Κανακάρης Ὑπουργὸς κατενθουσιασμένος
ἐκ τῆς χαρᾶς τοῦ τὰ βιολιά νὰ πέρνῃ κάθε βράδυ,
καὶ νὰ πηδοῦν τριγύρω τοῦ δασκάλου καὶ δασκάλαις,
καὶ μεθυσμέναις νὰ πετοῦν ποτήρια καὶ μπουκάλαις.

Στάσου στὸν πόντον ν' ἀκουσθῇ κι' ἡ τοῦ Ὀρφέως λύρα,
νὰ γυμνασθῇ κι' ἡ Μαύρη μας κι' ἡ Ἀσπρη μας ἢ Μοῖρα,
νὰ δοῦν καὶ λίγο θάλασσα οἱ πρόμαχοι τοῦ στόλου,
κι' ἂν ὅλοι σκάσουν οἱ ἄσχοι τοῦ φοβεροῦ Αἰόλου,
αὐτοὶ ποτὲ νὰ μὴ μποροῦν νὰ χάσουν τὰ νερά των
κι' οὔτε σὲ κάθε κούνημα νὰ βγάζουν τᾶντερά των.

Στάσου τὰ δρόμας θωρηκτὰ νὰ φύγουν ἐκ Γαλλίας
καὶ νὰ ἐξομαλύνωμεν μικρὰς ἀνωμαλίας,
ὕπὸ τὸ βάρος τῶν σκαφῶν τὸ κύμα νὰ στενάζῃ
κι' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ὡς Στέντωρ νὰ φωνάζῃ:

«οἱ παππαφίγκοι μάϊνα καὶ σία κάθε φλόκος
κι' ὅπου καλὸς ποδόγυρος ἀποκλεισμός καὶ μπλόκος»

Στάσου καὶ ὁ Γεώργιος ὁ Πρίγκηψ ν' ἀπομάθῃ
νὰ σφενδονίζῃ κεραυνοὺς στῶν θαλασσῶν τὰ βῆχα
νὰ καίῃ τὰ θωρακωτὰ σὰν νᾶναι ροκανίδα
κι' ἔτσι ν' ἀφήσῃ πιά κι' αὐτὸς τοῦ Πόρου τὰ τῆλα
ὁ δὲ Βουλπιώτης ν' ἀφίχθῃ ἀπὸ τὸ Καρπενήσι,
ὅπου δὲν ἔμεινε Τσολιᾶς νὰ μὴ τὸν προσφωνήσῃ.

Στάσου ὁ Σλῆμαν ὁ πολὺς βρυχώμενος ὡς λέων
νὰ ἐξορύξῃ λείψανα Αἰάντων κι' Ἀχιλλέων,
νὰ γονιμοποιήσωμεν τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος,
πλουσίως νὰ κοπρίσωμεν τὸν δοξασιμένον βράχον
κι' ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ἔδαφος τοῦ πάλαι Μαραθῶνος
κι' ἄλλα ὅσα νὰ ἐκταφοῦν τῶν Μαραθωνομάχων.

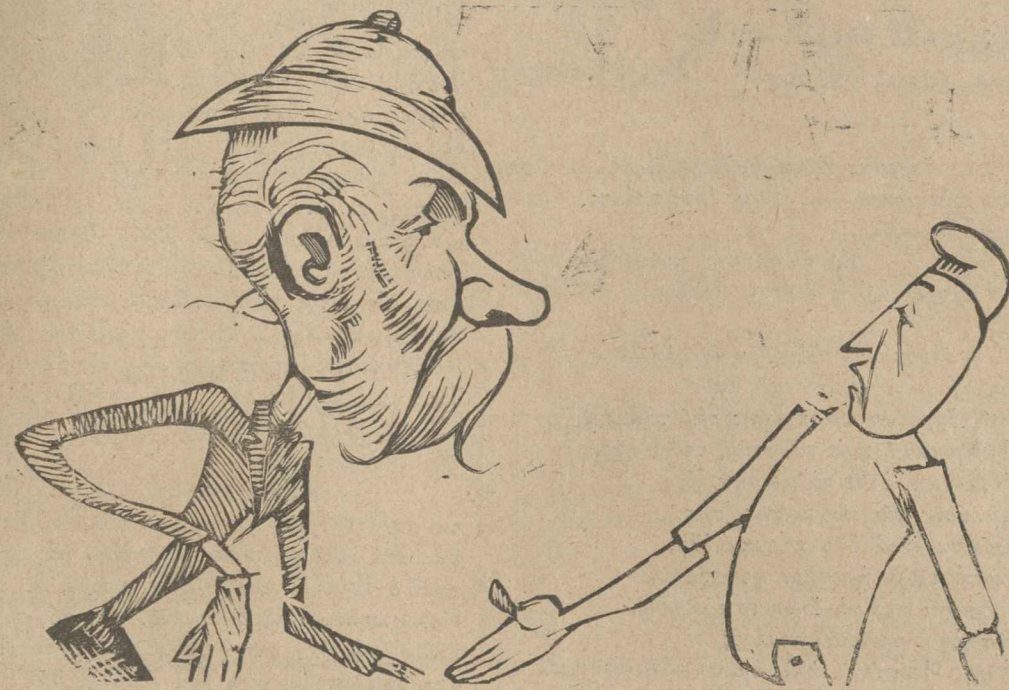
Στάσου καὶ ὁ Σιμόπουλος νὰ πάρ' Ὑπουργίλειον
καὶ Τελετάρχην τῆς Αὐλῆς νὰ φέρουν τὸν Μπουλ
στάσου ν' ἀρμέξωμεν καλὰ τὴν εὐτραφῆ Ἑλλάδα
νᾶχουν αὐτὰ κι' οἱ πετεινοὶ κι' ἡ ἀγουρίδες μέλι
νὰ δώσουν στὸν Διάδοχον δευτέραν Μανωλάδα,
κι' αὐτὸς νὰ κοκορεύεται πῶς τάχα δὲν τὴν θέλει.

Στάσου καὶ ἄλλα Σέρκλ' Ἀγκλὲ καὶ Ντιστεγνὲν
γιὰ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς τὸ σθένομας νὰ δείξωμεν
νὰ μὴν πονοῦν τὰ νεῦρά μας, νὰ εἶναι σὰν ἀτσάλια,
καὶ τόσα φακλανίδια, ποὺ κάνουν τὴν γυναῖκα,
νὰ μάθουν τὰ μὲν ντιέ, ντιντόν, καὶ ἄλλα τέτοια
ποῦ νὰ τᾶκούσῃς μιὰ φορὰ καὶ νὰ ξεράσῃς δέκα.

Στάσου κι' ἡ νέα Σύνοδος νὰ ἔλθῃ τῶν Ἁγίων,
νὰ ἐβγουν τὰ Βεράτια τῶν ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον,
περὶ Ἑδρῶν καὶ Ἐπισκοπῶν ὁξὺς ν' ἀρχίσῃ θοῖνος
ὁ κάθε ὅσιος πατὴρ νὰ θέλῃ τὰ δικά του,
καὶ ἄξιος νταυλόπαππας ν' ἀναδειχθῇ ἐκεῖνος,
ποῦ δούλεψαν ὅτις ἐκλογὰς τὰ φαρδομάνικα του.

Στάσου ἀκόμη πρὸς καιρὸν νὰ βασιλεύσῃ εἰρήνη,
νὰ κηρυχθῶμεν σύμμαχοι καὶ τούτου καὶ τοῦ ἄλλου
νὰ δοῦμε κι' ἡ Ἀνάκρισις πῶς διάβολο θὰ κρίνῃ
περὶ Ραζῇ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ρέκτου διδασκάλου,
ἂν ὄντως ἐκολόχοψε τὸ τέκνον τοῦ Γαγάνη
ἢ μὲ τὸ καρεκλόξυλο ἢ μὲ τὸ γιγαταγάνι.

Στάσου θρεμμένος ὅπως πρὶν κι' ὁ Σγούτας νὰ γυμνασθῇ
ποῦ κάθε τόσο ἐρχεται καὶ φεύγει στὸ Παρίσι,
καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ γένους του, τῆς ρώμης καὶ αἰῶνος
νὰ μὴ χαρίσῃ γῆπεδον τῆς Οἰκοδομικῆς του,
καὶ κτηματίας νὰ φανῇ κι' ὁ φτωρ - Φασουλῆς
καὶ ὄχι μόνον κύριος γαιδάρας παραδολῆς.

Στάσου καὶ νύφαις μερικαῖς, ποῦ στοὺς παρόντας χρό-
[νους
γυρεύουν Δούκας, Πρίγκηπας, Μυλλόρδους καὶ Βαρό-
[νους,

ἀλλ' ὅμως τέτοιοι δύσκολα ξεπέφτουν ἐδῶ πέρα
κι' αὐταῖς στὸ ράφι κάθονται καὶ κοπανοῦν ἀέρα,
στάσου ποῦ λὲς νὰ φωτισθοῦν ὡς κόραι τῆς Παλλάδος
νὰ συζευχθοῦν πρὸς τὸ παρὸν μὲ Λόρδους τῆς Ἑλλάδος.

Στάσου καμπὸς ἀνδρόγυνα νὰ μὴν κοιμοῦνται χῶρια
καὶ κάπου κάπου νὰ γεννοῦν καὶ δίδυμα τᾶγόρια,
στάσου κι' ἀπὸ τὴν σύζυγον τοῦ Φασουλῆ τὴν μάγισσαν
ν' ἀναβλαστήσουν μαχηταὶ ὡς ὁ Παχὺς χονδρόι,
κι' ἔτσι ν' ἀναπληρώσωμεν ἐκείνους ποὺ ἐσφάγησαν
ὡσὰν νὰ ἦσαν Λαγιαρνιά τοῦ Παππαλεξανδρῆ.

Στάσου ν' ἀκμάσῃ ὅπως πρὶν τὸ ἀφθιτόν μας κλέος
καὶ τὸ Παλάτι νὰ κτισθῇ τοῦ Ἀντιβασιλέως,

νὰ σείσωμεν καὶ Ὀλυμπον καὶ Ὀσσαν καὶ Ταῦγετον,
νὰ βρυχηθῇ τὸ πέλαγος κι' ὁ ἄγριος Μαλέας,
καὶ ὅλοι νὰ ζητήσωμεν εἰς τὸν Τρελλὸν κρησφύγετον
μὲ κράνη, μὲ πιλίκια, καὶ περικεφαλαίας.

Στάσου καὶ ἄλλα νὰ συμβοῦν σπουδαῖα τέλος πάντων
εἰς ταύτην τὴν γεννέτειραν μανιωδῶν Γιγάντων,
ποῦ δὲν μοῦ εἶναι δυνατόν, ἂν δὲν περάσῃ ἡ ζέστη,
οὔτε γραπτῶς νὰ σοῦ τὰ πῶ, ἀλλ' οὔτε διὰ ζώσης,
διότι βλάβην κατ' αὐτὰς ἡ βίδα μου ὑπέστη,
καὶ ἀπορῶ πῶς ἔγραψα κι' αὐτὰ ποῦ θ' ἀναγνώσῃς.

Στάσου κι' ἡ Θεία Πρόνοια νὰ ἔλθῃ βοηθὸς
καὶ τότε βλέπεις, Μαζρετλοῦ, ἂν εἶσαι ἀληθῶς
ἐξάδελφος τοῦ Φεγγαριοῦ κι' ἀδελφὴ τοῦ Ἡλίου
κι' ἂν ὡς τοιοῦτος εἰμπορῆς παντοτεινὰ νὰ φέγγῃς,
ἢ ἂν κατήντησες σκία τοῦ πρώτου μεγαλείου
καὶ κάθε μπιστίας Ὀσμανλῆς σπασμένος πεζεβέγκης.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους.
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

- Π. Τί τρέχεις ἔτσι;... ἔρχεσαι καταλαχανισμένος...
- Φ. Τρέχουν σπουδαῖα πράγματα καὶ εἶμαι σαστισμένος.
- Π. Λέγε λοιπὸν καὶ μ' ἔσκασες...
- Φ. Κι' ἂν σκάσης, κουφαῖδόνι, θὰ χάσ' ἡ Πόλι μάλκμυ καὶ ἡ Βενετῖά βελόνι.
- Π. Θὰ φῶς χαστούκι...
- Φ. Πρόσμενε ὀλίγον ν' ἀνασάνω καὶ ὕστερα λεπτομερῆ περιγραφὴν σοῦ κάνω.
- Π. Βρὲ 'πές μου πόθεν ἔρχεσαι καὶ τρέχεις σὺν τσακάλι;
- Φ. Ἀπὸ τοῦ γέρο-Μπαμπαλῆ καὶ τοῦ νταῆ τοῦ Ράλλη. Ἀλήθεια πόσον ἴδρωσα... ἐλθὲ νὰ μὲ σκουπίσης... συνδιασκέψεις, Περικλῆ, καὶ προσυνηννήσεις, ἐπιστολαί, τρεχάματα, καὶ ὅλο πῆγαιν' ἔλα... Ὅτου Ράλλη μὲ ἀπέστειλε ἡ ἄσπρη φουστανέλα νὰ τοῦ εἰπῶ ὅτ' ὁ σπῆτι τῆς νὰ ἔλθῃ ἐσπευσμένως νὰ γίνῃ ὁ Συνδυασμὸς ὁ τρισευλογημένος. Τραβῶ ὅτου Ράλλη, Περικλῆ, ἀλλ' ὅμως—ὠϊμένα!—τὸ τόσο μου τὸ τρέξιμο ἐπῆγε ὅτ' ἀ χαμένα. Δὲν ἦταν εἰς τὸ σπῆτι του, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω, προσμένω δύο τέταρτα καὶ κάτι παραπάνω, μὰ τέλος ἐβαρέθηκα νὰ χάσκω ἐκεῖ πέρα καὶ τρέχω ὅτ' ὁ Καλλιφρονᾶ, τὸν σεβαστὸν πατέρα. Ἦσαν δ' ἐκεῖ προσμένοντες μετὰ σπουδῆς πολλῆς Ζυγομαλᾶς, Γεωργαντᾶς καὶ ὁ Ζούστ ὁ Νικολῆς, παροῦσα δὲ καὶ ἡ Ἑλλάς ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ὅτους παρελθόντας, μέλλοντας, καὶ τωρινούς σωτήρας. Δὲν τὸν εὐρῆκα, κύριοι, τοὺς εἶπ' ἀπηλπισμένους, καὶ ἂν χάνετ' ἔτσι ὁ καιρὸς, ἀλλοίμονον ὅτ' ὁ γένος!... μοῦ λέγει δὲ ὁ Μπαμπαλῆς «ἂν ὄντως ἀγαπᾶς τὸ ἔθνος τὸ κακόμοιρον, εὐθὺς νὰ ξαναπᾶς.»
- Π. Καὶ σὺ ἐπῆγες;
- Φ. Βέβαια... ξανατραβῶ ὅτου Ράλλη...
- Π. Στοιχηματίζω, Φασουλῆ, πῶς δὲν τὸν ἤδρες πάλι.
- Φ. Τὸν βρῆκα τούτῃ τῇ φορᾷ, τοῦ εἶπα τὰ εἰκότα, ἐκεῖνος ὅμως, Περικλῆ, μοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα. Ποτὲ εἰς συνεννόησιν δὲν θὰ παρευρεθῶ ἂν εἰς προσυνηννόησιν μικρὰν δὲν προσκληθῶ. Μωρὲ ἄμάν, ἐφώναξα... δὲν ἔρχομαι, μοῦ λέγει... καὶ κοκκινίζ' ἡ ὄψις του καὶ ἡ ματιὰ του φλέγει, καὶ ἐγὼ γὰρ τοῦ Καλλιφρονᾶ καινούρια πέρνω φόρα, καὶ ἄστρον λαμπρὸν μὲ ὀδηγεῖ χωρὶς νὰ λείψῃ ὥρα. Λοιπὸν τὸν ἤδρες;... μάλιστα, τοῦ εἶπα τὸ καὶ τό... ἰαχάνισκα, κουράστηκα, ὅτ' ὁ πόδις δὲν κρατῶ. Κι' ἐκεῖνος τί σ' ἀπήντησε;... μοῦ εἶπαν μ' ἕνα στόμα.

Π. Καὶ σὺ τί τοῦ ἀπήντησες;

- Φ. Πῶς δὲν ἔμπορεῖ ἀκόμα νὰ ἔλθ' εἰς συνεννόησιν περὶ τῶν καθεστώτων, ἂν προσυνηννόησις δὲν γίνῃ κατὰ πρότον. Καὶ τότε ὁ Ζυγομαλᾶς καὶ οἱ λοιποὶ μοῦ λένε: «ἄμμ' ἔπρεπε νὰ τοῦ εἰπῆς καὶ σὺ, εὐλογημένε,» πῶς ἡ συνάθροισις αὐτῇ ὅτου Μπαμπαλῆ τὸ δῶμα δὲν εἶναι συνεννόησις πραγματικὴ ἀκόμα, «ἀλλὰ προσυνηννόησις μικρὰ πρὸς τὸ παρὸν» καὶ ὡς πρὸς τὴν συνεννόησιν θὰ ἔχωμεν καιρὸν. «ὦ! διάβολε! τὸ ἔχασα καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε...» πηγαίνω νὰ ἐξηγηθῶ καὶ νὰ μὲ καρτερῇτε. Ἐπῆγα, τὸν ἀντάμωσα, παρντόν, τοῦ εἶπα, Ράλλη, συνέβη παρεννόησις, ὡς φαίνεται, μεγάλη, δὲν εἶναι συνεννόησις αὐτῇ πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλὰ προσυνηννόησις κλεισμένων τῶν θυρῶν. Αὐτὰ μοῦ εἶπαν νὰ σοῦ πῶ, καὶ ἐκεῖνος μ' ἀπαντᾷ: «ἔπες τοῦ Ἀντώνη, τοῦ Σαῖν-Ζούστ, καὶ τοῦ Γεωργαντᾶ,» πῶς πρέπει καὶ ὁ Μητσόπουλος νὰ προσκληθῇ ἐν τάξει, «καὶ ἂν αὐτὸς τοὺς κάθεται ἀπάνω ὅτ' ὁ στομάχι,» δὲν εἴμπορῶ γὰρ τίποτε μαζί των νὰ μιλήσω «καὶ μονοῦ τὴν πόρτα μου εἰς ὅλους θὰ σφαλίσω». Ἐπῆγα ὅτου Καλλιφρονᾶ καὶ ἀναψα μὲ πῖπα καὶ μὲ τὸ σίγμα καὶ τὸ νῖ τὰ δέοντα τοὺς εἶπα.
- Π. Κι' ἐκεῖνοι;
- Φ. Μοῦπαν «γρήγορα ὅτ' ἡ μέση νὰ κοπῇ καὶ τρέξε μὲ τὰ τέσσερα ὅτου Ράλλη νὰ τοῦ πῆς πῶς δὲν ἔμπορεῖ πρὸς τὸ παρὸν νὰ προσκληθῇ ἀκόμα, ἀφοῦ ὁ Τρύφων μόλις χθὲς προσῆλθε εἰς τὸ κόμμα». Πολὺ καλὰ, τοὺς ἀπαντῶ, καὶ δὸς του δρόμο πάλι, ἀλλὰ ἐνῶ ἐπῆγαίνα πηλάλα εἰς τοῦ Ράλλη, σχεδὸν ἐλιποθύμησα καὶ μούλθε νὰ πεθάνω, ὁπόταν εἰς βελοσιπὲ μ' ἐκάθισαν ἀπάνω, καὶ ἐπηλαλοῦσα, Περικλῆ, καὶ μ' εἶχε πιάσει λύσσα, καὶ ἀπὸ τὴν Ἄννα ἔτρεχα ὅτ' ὁ Καϊάφα ἴσα.
- Π. Μὰ τέλος πάντων, Φασουλῆ, τὸν ἤδρες;
- Φ. Εἶχε φύγῃ καὶ τότε ἡ καρδιά μου ὅτ' ὁ καίριος ἐπλήγη. Τὸ ἔστριψε κυρτὰ κυρτὰ γὰρ τῇ Φανερωμένῃ, ὅπου τσομπουσιέμαθε καλὸ πῶς τὸν προσμένει.
- Π. Καὶ σὺ;
- Φ. Ἐξαναγύρισα εἰς τοὺς κλεινοὺς συντρόφους ὡρὸς καθὼς σουδάριον καὶ μὲ πιασμένους γόφους, καὶ ἀπὸ τὰ δῶδ ποδάριά μου λὲς καὶ ἐπετοῦσαν σπῆτες καὶ τὰ μὲνάλά μου ἔγιναν σὺν νεροκολοκύθης. Ἐνῶ δ' ἐκεῖνοι μοῦλεγαν «τί ἔκαμες λοιπὸν;» «τῆς προσυνηννόησεως τοῦ εἶπες τὸν σκοπὸν;» ἐγὼ ἐμούγκριζα βαρετὰ «Πατρίς κατακαυμένη,» καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν Κούλουρη καὶ ὅτ' ἡ Φανερωμένη «τὸν Δημητράκη ἔχασα, ποῦ νάχῃ καλὴ μοῖρα,» καὶ εἶθε σὲ καλὸ νὰ βγῇ ὁ δρόμος ποῦ ἐπῆρα. Ἡ δὲ προσυνηννόησις ἀμέσως διελύθη καὶ τέλος ἔφυγα καὶ ἐγὼ γρονθοκοπῶν τὰ στήθη, διότι ἂν, βρὲ Περικλῆ, ἀργήσῃ νὰ τελεωθῇ, καὶ ἄλλα Βεράττα ὁ Χαμίτ ὅτους Τσουσηδες θὰ δώσῃ. Ἀλήθεια πόσον ἴδρωσα... νὰ μὲ σκουπίσης ἔλα...
- Π. Ὅρσε καμπόσαις ματσουκιαῖς μ' αὐτῇ τὴν μαλακίαν.